

KáZsé

Az SzSzKSz Kossuth Zsuzsanna **EGÉSZ**ségügyi és
KÖNNYŰipari Tagintézményének lapja

Ahogy az előző számunkban beszámoltunk róla, lapunk születése hasonlított egy valódi, hús-vér kisbaba születéséhez. Örömmel jelenthetjük tehát, kisdudunk immár él és virul.

A baba neve

A névadás nehézségekbe ütközött, mivel túl sok volt a jelentkező a keresztszülőségre.

Illett, ugye, tündér keresztanyánkról, a Szegedi Szolgáltatási Középiskola és Szakiskoláról megemlékezni valamilyen formában. Ezt a „második névben” tudtuk csak megtenni.

Kossuth Zsuzsanna, mindannyiunk édesanyja természetesen jogosan számíthatott arra, hogy nevét gyermekünk továbbviszi.

Vicces kedvű rokonok úgy gondolták, elég a monogramot megtartani, és annak bővítéséhez újabb szóösszetételket javasoltak, mint „kiváncsi zsumaliszták”, „korai zsengek”, „kamasz zsenik”, „komoly zsiráf” és hasonlók, de a szülők tiltakozására ezek a lehetőségek elvetettük, és maradt a KáZsé. A baba a védőnő mérései alapján az Egész Könnyű becenevet kapta.

A baba fejlődése

A kicsi hihetetlen ütemben fejlődik: már beszél, és rajzolni is szeret. Próbálkozik azzal, hogy híres felnőttek portréját elkészítse, szereti az állatrajzokat (kedvencei a hőrcsögök), és néha egészen különleges, varázslatos figurákat is alkot. Szívesen játszik, különösen a szavakkal. Ezeket ide-oda dobálja, különböző sorrendbe rendezi, tomyokat épít belőlük, egyéni módon variálja őket.

Játék fényképezőgéppel megörökíti mindent, ami csak történik körülötte. Ha a felnőttek engednek, nemcsak otthon, de a város különböző érdekes eseményein is kattintgat.

Kényes a ruhájára. Ragaszkodik a narancssárga színhez, bár más színeket is szívesen visel, olykor még a szürkét is megtűri magán. Alig várja, hogy eljőjön élete első karácsonya, és nemcsak kapni, de adni is szeretne ajándékot mindenkinek.

Összeállítottunk egy albumot a kicsi műveiből (néhányat már ki is állítottak az iskola aulájában), és közreadtuk, hogy minden kedves érdeklődő láthassa: KáZsé remekül érzi magát.

Tapasztaltuk, hogy a kedves rokonok és barátok mindig örülnek a hasonló gyűjteményeknek. Így ezzel az összeállítással kívánunk minden kedves Olvasónknak kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet. A téli szünet után újabb beszámolóval jelentkezünk.

A szerkesztők

Iskolánkban november 21-én véradásra volt lehetőség. Erről beszélgettünk Barta Zoltánné szervezővel.

– *Ki adhat vért?*

– Kor alapján 18-65 év a határ, testtömegnél 50 kg az alsó limit. Természetesen számos egyéb tényező is befolyásolja a véradást, így pl. korábbi vagy éppen fennálló betegség, vagy várható műtét, tetoválás kizáró tényező lehet.

– *Mit lehet és mit nem lehet fogyasztani véradás előtt?*

– Véradás napján a rosszulletek elkerülése végett reggelizniunk eleget és igyunk elég folyadékot. Ezt ne (csak) közvetlen a vérlevétele előtt tegyük. Alkoholt ne fogyasszunk véradás előtt.

– *Egy évben egy ember hányszor adhat vért?*

– Háromhavonta teheti, amennyiben nincs kizáró tényező.

– *Hogyan zajlik le a véradás?*

– A véradás szigorú menete magába foglalja a pontos adminisztrációt, a személyes iratok ellenőrzését (személyi igazolvány, laccímkartya, TB-kartya), egy alapos, egészségi állapotunkat feltérképező kérdőív önálló kitöltését. Ezután néhány pohár folyadék elfogyasztása jön, majd a kötelező orvosi- és vérvizsgálat, vérnyomásmérés. Ha minden rendben van, akkor a véradó kényelmes testhelyzetben, folyamatos felügyelet mellett adhat vért. A vérlevétele után minimum öt percet kell pihenni a rosszullet, ájulás elkerülése érdekében.

– *Mennyi idő alatt zajlik le a véradás?*

– Ha nem szükséges másra várni, akkor az adminisztrációval együtt közel 30 perc elegendő hozzá.

– *Mennyire volt sikeres a most lezajlott véradás?*

– A véradás csak sikeres lehet, hiszen emberéleteket menthetünk vele. 44 fő jelent meg a véradáson. Sajnos nem mindenki tudott vért adni, de remélhetőleg legközelebb ők is sikerrel járnak. Örülök, hogy iskolánk is helyet adhatott a véradásnak. A résztvevők, segítők mindannyian egy közös célt szolgáltak: segíteni másokon. Kifejezetten öröm számomra, hogy volt a véradók között szülő, illetve testvér is. Ez jelzi, hogy tanulóink is fontosnak érezték, hogy családtagjaikhoz is eljusson a véradás híre. (Ez célunk is volt egyébként.)

Ezúton szeretném megköszönni mind az osztályfőnökök, mind a tanulók munkáját, akik segítettek a propagandamunkában, a szervezésben, a lebonyolításban, és természetesen mindenki nevében *Köszönjük a véradók részvételét!* Reméljük, hogy a Vöröskereszt és a Véradó állomás segítségével legalább ilyen sikeres véradást szervezünk a jövőben is.

Uhrik Evelin

Tartalom

Megszületett	2	A XXI. századi Szindbádok	12
Véradás	2	Országismereti vetélkedő	13
Gyárlátogatási beszámoló	3	AIDS-vetélkedő	13
Johann Strauss mint partiarc	6	A Dugonics Társaság pályázatai	14
Diákfórum	6	Dániai kaland	15
Képregényfesztivál	7	A tetoválásról	17
Szilveszteri és újévi babonák	8	Színes	18
Interjú egy őszi érettségizővel	9	Mi újság veled? – Boros Izabella	19
Dr. Veszelinov Ágnes az őszi érettségiről	9	Aranyköpések	19
Nyílt nap – nyolcadikosokkal beszélgettünk	9	Büszkeségeink	20
Irodalmi sarok	10	Ne feledd!	20
Maszk – folytatásos regény	11		

A 13. R (ruhaiipari technikus) osztály gyakorlati képzése nagyrészt az iskolában található tanműhelyben zajlik. De mivel fontos, hogy lássanak valódi munkahelyeket is, nemrég üzem látogatáson jártak. Tapasztalataikat mindannyian leírták, ezekből a beszámolókból „ollóztuk össze” közös írásukat, amely nem csak szakmabelieknek lehet tanulságos.

„A vásárhelyi gyárlátogatásunk során két üzembe mentünk el. Először **Földesi Dezső kötöde kisiparoshoz**, ahol a tulajdonos fogadott bennünket. Nagyon közvetlennek tűnt, tapasztaltnak, világlátottnak. Kedvesen fogadott minket. Az udvaron hallgatva Földesi Dezső urat, láttam, hogy épp hoznak ki az üzemből kész kötött terméket, melyeket autóba rakva szállítanak a megrendelőhöz.

Körkötőgép. Forrás: Wikipédia

Mikor beléptünk a kötödébe, az egyik vezető azzal fogadott minket, hogy Magyarországon hanyatlak a ruhaipar a globalizáció és a kínaiakkal való versengés miatt. Bent egymás után sorba voltak rendezve a nagy automata sorgépek, amelyek 3-6 mechanikájú gépek. Nagyon zajosak, a munkafolyamatot nem lehetett látni, csak a végeredményt. Ezek a gépek számítógép-vezérlésűek, melyek nagyon gyorsan dolgoznak. Érdekes volt számomra, hogy kb. 14 fonállal dolgoznak egyszerre. **Alkalmasak arra, hogy a szabásmintának megfelelő, vagy azt jól közelítő alakra kössék meg a ruhadarab egyes részeit (eleje, háta, ujj, gallér), amiket azután szabás nélkül, vagy csak nagyon kevés szabászati munkával (és így nagyon kevés hulladék képződésével) lehet a varrodában feldolgozni, és a kész ruhadarabot előállítani. A terem végén polcos tárolás volt jellemző.**

Majd bevezettek a tervezőszobába a lakatosműhelyen át, ahol mintatervezői programmal dolgoztak. Itt két idősebb tervező dolgozott, akik elmondták, hogy általában leginkább külföldre, Németországba viszik a megrendeléseket.

Ezeket a termékeket, amik kikerülnek a gyárból, külföldön tudják eladni, mivel az ottani emberek megengedhetik maguknak, hogy igényes és drága kelmét vásároljanak. **Megtudtuk, hogy fotók vagy rajzok alapján készítik el a mintákat, miután a rendelővel beszéltek.** Ők készítik el a rajzokat, méretábrázolást, szabásmintát, a kötött kelmék mintáit. Ezeket memóriakártyára rakják, és így táplálják be a kötőgépekbe, amik aztán megkötik azokat. A ruha legyártásához a megrendelőnek minden adatot pontosan fel kell tüntetnie a megrendelőlapra a hibátlan, precíz elkészítéshez. Mutattak nekünk mintadarabokat, fonalakat, még a „jövő divatját” is megnézhattuk, ami nekem nagyon tetszett.

Ezután a vasalórészleget is megnéztük, ahol a kötött kelméket speciális módon vasalják, pl. hőfokot állíthatnak be a gépeken. Volt karos vasaló, ami formát ad a ruhának, és a méret is beállítható rajta. **A vasalást hőfokszabályozással végzik a gépek. A kötött lapokat állva vasalják az alkalmazottak a vasaló asztalon. A készáruvasalót úgy alkalmazzák, hogy a babára ráhúzzák a készáru, a kamrában gőzt kap, a túloldalt lehűtik és kiveszik. Állítható tetszés szerint a magasság és a bőség. Egyszerű a kezelése. Mikroprocesszor-vezérlésű. Nagyon hatékony, gyors, ideális befejező- és felújító berendezés.**

A szabászaton lapokra szétbontják az alapanyagot, utána a táblázóra kerül, és a sablonok alapján kiszabják. Az állókéses szabógép segítségével a szabásmintát kézzel alakítják ki. Egyszerre több lapot alakítanak ki, utána ollóval elkülönítik a lapokat egymástól. **Az anyagot metsző szalagkés burkolható, nem vágó részét zárt burkolattal kell körülvenni. A gépeken a teríték magasságához állítható, rögzíthető ujjvédőnek (láncesztyű) és anyagleszorítónak kell lenni (körkéses, kardkéses és szalagkéses szabásgép van).** Mindenki egy részfeladatot végez. A dolgozók jókedvűek voltak, zenét hallgattak, vagy éppen beszélgettek. Ez mind álló munka, ami nagyon megterhelő.

Főnt a szabászaton volt a „kelmekánaán”: láttam barna anyagot rózsaszínnel, lilát, párducmintát rózsaszínen, kékben, barnán, pirosan. Itt volt a szabászasztal, de kézi szabászat is volt. A varrógépek szalagba vannak rendezve. Itt láthattunk ketlizőgépet, amin fonalat használnak, és láncöltésű varratot készít. A kelme nyakrészét készítik ezzel a varrógéppel. Volt szegőgép, gomblyukázó, gombfelvarró. A gomblyukfelvarró varrógépekből kettőt szemléltünk meg, a szemesgomblyuk- és az egyenesgomblyuk-felvarró gépet. Az áru mozgatása lifttel és kocsikon történt az üzemen belül. A varrógépekhez közel helyezték a fonaltárolót, ahol kis polcokon tárolják a különböző színű cérnákat és fonalakat. Ezen a részen ülő munkát végeznek, a gépek zajosak, de zenét hallgathatnak munka közben az alkalmazottak. Teljesítménybért kapnak a dolgozók, akik segítőkészek voltak, mindent megmutattak.

Végül a csomagolórészleget tekinthettük meg, itt folyt a minőség-ellenőrzés is, egy nő állt, és átlátszó műanyag tasakokat címkézett. A minőségellenőrzésnél és a csomagolásnál történik a méretezés és a hiba ellenőrzése.

Szűrőpróbaszerűen ellenőrzik a kelméket.

Pici mérethiba esetén vasalással korrigálnak. Innen szállítják ki a készárut. Itt csak kötött termékeket gyártanak. A konfekcionálásban benne van a szabás, varrás, vasalás és a csomagolás.

Nekem itt tetszett az emberek közvetlensége, és hogy különböző érdekes gépek működését, használatát ismerhettük meg. Véleményem szerint ez egy tiszta, rendezett, jól felszerelt gyár.

Garbó plusz Kft. családi vállalkozás.

A kép a cég honlapjáról származik.

Utunk során a következő állomás a **Garbó plusz Kft.** volt. 1989-ben alakult ez az üzem, amely egy kisebb vállalkozás. Gyerekruhákat, sportruhákat, munkavédelmi kesztyűket, munkaruhákat gyártanak. A tulajdonos lánya fogadott bennünket, a varrógépekhez/kötőgépekhez vezetett, amik egy kicsi helyiségben voltak. Kb. 4-5 hatalmas gépszerkezet volt ott, úgy álltak ott, mint valami csodamasina, akik csak úgy, egyszerű fonalból képesek összetett kötött anyagot alkotni. Akkor érdemes ezzel a géppel dolgozni, ha nagy darabszámban gyártanak. Két típusa van: az egyik az interlog körkötős kéttűs gépek, másik a sima egysoros kötésű körkötő, amely könnyen bomlik. Gyorsan, nagy tételben tudnak kötni kelmét, jó minőségű, rugalmas, alaktartó anyagot kapnak. Bolyhozás is lehetséges, ebből meleg, nedvszívó pamut anyag lesz, ami sportruházathoz alkalmas. A szegélykötést ruhák ujjánál alkalmazzák. Strapabíró pólókat, ingeket gyártanak, amelyek formatartók, és vasalást nem igényelnek. 50-50% pamut és poliészter fonalat használnak. A pamut bőrbarát, a poliészter formatartó.

Mivel Magyarországon nincs fonoda, Görögországból, Indiából és Indonéziából hozzák a fonalat. Fehér fonalat használnak, később festik be színesre az anyagot. A gépeket túl hangosnak találtam, ami szerintem ártalmas az emberi fülnek. A fonalak meglétének ellenőrzésére a fonalőrök szolgálnak. Minden fonalhoz legalább egy fonalőr tartozik. Feladata a gép leállítása.

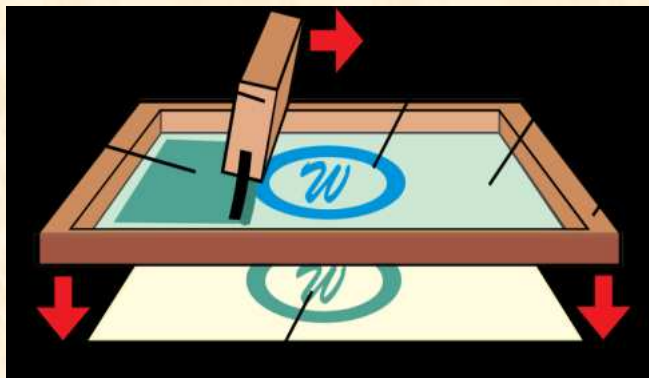
A fonaltárolós adagolók szakaszosan fejtik le a fonalat.

Megérkezett a tulajdonos, olyan Mr. Bean karakterű volt ő, a legpozitívabb értelemben véve.

Nagyon sokat mesélt, tanító célzattal állt hozzánk. Olyan ember volt így első benyomásra, mint akit a keresztapámnak fogadnék szívesen, nagyon szimpatikus embernek tartom. A monológja közben becsörgött a telefon, és a rózsaszín párdúc zenéje szólalt meg, ami anyyira illik hozzá, ez egy mókás és pozitív pillanat volt.

Két szobát tartanak fel a varrodának. A harmadik szobában készítik a nyomatot a ruhákra. A grafikákat számítógéppel szerkesztik, majd szitával rányomják az anyagra a festéket. Nyolcan dolgoznak ebben az üzemben. Kanalas tűvel dolgoznak. 2800 tű és 42 munkaegyeséges egy gép. Munkavédelmi szempontból biztonságosak a gépek.

Megrendelésre pólókra mintákat nyomtatnak (szitanyomás), és erre nagy hangsúlyt fektetnek. Ebből jön a jövedelmük nagy része. A szitanyomással három színes nyomatot készítettek a pólókra, amikor ott voltunk. Vizes bázisú festéket használtak hozzá, amelynél katalizátor biztosítja a kelme mosásállóságát, amit még vasalni is lehet. Itt fogadnak bárkit, aki ruhát akar magának varratni vagy rendelni.

Szitanyomás. Forrás: Wikipédia

Ezután megnéztük a kis boltot, ami az üzemhez tartozik. Itt is sok mintadarab volt becsomagolva, ott volt a szabóasztal is, a rengeteg anyag. Itt lehetett anyagot és készterméket is vásárolni.

A Garbo nagyon büszke arra, hogy Szegedről sok megrendelést kap, főleg iskolapólókat és konditermi pólókat láttam. Nekem itt a családias légkör tetszett.

Mindkét gyárban más-más hasznos dolgot véltem felfedezni, volt sok apróság, amin meglepődtem, sok olyan dolog, ami kifejezetten tetszett. Fény derült arra, hogy hogyan is kell/kellene helytállni, ha hasonló helyen kéne majd dolgozni. Véleményem szerint nagyon jó lehetőség volt, hogy eljöhettünk ezekre a helyekre, sokat tanultam.

Bonyák Henriett, Kiss Melinda, Mészáros Eszter, Rózsa Bettina, Ormai Vivien és Hunyadi Ágnes írásai nyomán)

Johann Strauss mint partiare

Interjú Rákász Gergely koncertorgonistával

November 8-án szokatlan koncerten járt a 9-10. évfolyam a Belvárosi moziban: az orgonista közvetlenül, diáknyelven kommentálta a műveket. Johann Strauss például az ő értelmezésében igazi partiare volt, aki most legszívesebben egy jót bulizna velünk a saját zenéjére. A művész játéka közben grafikát, filmet láthatott a közönség, amely szintén a zenei mondanivalót erősítette. Az előadás után Rákász Gergellyel beszélgettünk.

– *Érdekes, ahogy a gyerekekhez közelebb hozod a zenét. Hogy kötöttél ki ennél a műfajnál?*

– Úgy, hogy azt látom, hogy a klasszikus zene nincs a huszonegyedik századi közönség szintjén. És nem azért, mert nem értékes, ellenkezőleg, csak a huszonegyedik századi közönség szintjével van baj. Ha én a ma emberének azt mondom, hogy jöjjön be egy olyan koncertre, ahol eljátszom egy-két prelúdiumot és fűgát, akkor azt mondja: köszönöm szépen, hasfájásom van, hagyjál békén. Megszokta azt, hogy egyszerre facebook-ozik és telefonál, megy a gyerekért, közben a fején lóg a headset, főzi a vacsorát, nézi a tévét, rengeteg impulzus éri. Borzasztó nehéz ebben a közegben leülni, és másfél órán keresztül figyelni egyvalamire. Én magam is érzem, amikor bemegyek egy hangversenyre, hogy félóra elteltével még mindig jár a lábam, azon gondolkodom, kit nem hívtam föl, kinek kell még e-mailt ími. Nem tudom elengedni a napomat. De ha valamit vetítenek, le tudom magam jobban foglalni, és öt perc alatt ott vagyok. A látványkoncert célja, hogy ne félóra alatt érkezzenek meg az emberek lélekben a koncertre, hanem már öt perc alatt ott legyenek. Ez elsősorban felhőtteknek készült, az utca emberének. Hogy a gyerekekhez is könnyebb így szólni, az egy szerencsés melléktermék.

– *Mióta foglalkozol a zenével?*

– Ötévesen már a zongora billentyűi mögött ültem, és tizenegy éves koromtól orgonálok. Belenőttem ebbe a közegbe, mert a családban amatőr zenészek vannak. Előbb találkoztam klasszikus zenével, mint az aktuális popslágerekkel.

– *És melyiket szereted jobban?*

– Nem válogatnám ketté. Strauss Kék Duna keringőjét, amit most játszottam, nehéz volna komolyzenének nevezni. Akkoriban, amikor íródott, az emberek éppen úgy táncoltak rá, ahogy ma egy buliban ott szól, mondjuk, David Geppa. Ezt kár volna „lekomolyzenézni”. A jó zenét szeretem, és ezt úgy definiálom, hogy ha összhang van a zenei tartalom és a mondandó, a szöveg és a zenei eszközök között, akkor az egy jó zene. Annak mindegy, hogy ma írták, vagy kétszáz éve, vagy holnap fogják megírni. De a rossz zenével, amit letolnak a torokomon, mert slágert kell csinálni, nem tudok azonosulni.

Ha fölállítanak valakit a színpadra, aki jól néz ki, és modellnek tökéletes volna, akkor az vegyen föl egy Armani öltönyt, és sétáljon végig, csak ne énekeljen.

Ha nincs mögötte zenei tartalom, nem szól semmiről, csak a szép pofiról, hát az nem szerencsés.

– *Nemrég jöttél vissza Amerikából. Hogy kerültél ki?*

– Azt mondják, szerencsém volt. De ez úgy nézett ki, hogy kétszáz koncertet adtam már addigra, mire egyet hallott egy amerikai orgonista, aki azt mondta: „*Fiatal ember, egy kukkot nem értettem abból, amit maga itt mesélt, de olyan hangulatot csinált, hogy ha ezt meg tudja csinálni angolul, akkor én szervezek magának az Egyesült Államokban hangversenyeket.*” Magyarországon sokan gondolják azt, hogy „Majd akkor, ha megfizetnek, jól fogok csinálni valamit.” De ezzel kapcsolatban fordítva ülnek a lovon, mert először kell valamit jól csinálni úgy, hogy nem fizetik meg az embert, majd másodszor, hármadszor, ötödször is, mire eljön az a pillanat, amikor azt mondják, hogy „Te ott, a hátsó sorban! Te jobban emeled a lábadat, mint a többi.” Azt hisszük, hogy külföldön kolbászból van a kerítés, de az első dolog, amit megtanultam külföldön, hogy ők kétszer-háromszor olyan keményen dolgoznak, mint ahogy szeretnek dolgozni. Szeretünk szenvedni, sajnálatni magunkat, de nagyon sokszor nem végezzük el százszázalékosan a munkát. Érdemes ezt megfontolni. Nagyon kemény, nagyon sok munka először. Sikerek utána.

– *Meddig voltál kint?*

– 1999-ben mentem először, és 2006-ban költöztem haza. Hat év telt el ingázással, elég sokat éltem a repülőgépen. Ott voltak koncertlehetőségeim, itt végeztem az ELTÉ-t, énektanári és karvezetői diplomát szereztem. Mellette föl kellett zárkóztatni az angoltudásomat. Közben volt egy rádiós műsorom, ha elmentem hat hónapra az USA-ba, akkor azt konzervben le kellett gyártani előre minden vasámapra. Az ember mindig csak utólag jön rá, hogy mennyi ereje van, ezt is kibírta, azt is meg tudta tanulni, onnan is fölállt. Az a hat év gyilkos volt.

– *Látszik, hogy tanár vagy, a szavakkal is olyan profi módon bánasz, mint a billentyűkkel.*

– Azt nem az ELTÉ-n tanultam, hanem beiratkoztam Horst Rücklének egy menedzsereket képző retorika szemináriumára.

Egy vagyonom ment rá, de ő ott megtanított arra, hogy mikor melyik kezemmel kell gesztikulálni, hogy kell beszélni, a hangsúlyokkal bánni, milyen a „public speaking”. Fontos, hogy fektessünk magunkba.

Azt a pénzt, amit az ember először, másodszor megke- res, nem szabad elverni, nem kell nyalókat vagy szép szoknyát venni rajta, vagy drága csizmát, vagy baromi drága autót. Azt vissza kell forgatni saját magunkba. Amikor az ember kijön az iskolából, akkor tudja annak a magját, ami később az ő munkájának az alapját képezi. Utána meg kell tanulnia a maga körüli holdudvart. Akkor már egy értékebb ember a piacon. Hogyha azt is megtanulta, akkor a holdudvar körüli holdudvart kell megtanulni ahhoz, hogy igazán komoly dolgokat tudjon letenni az asztalra. És az, hogy az ember beszél a színpadon, az már a holdudvar holdudvarának a holdudvara. Enélkül ma már a hangokat szinte bárki eltalálja. Amikor fapados repülővel el lehet menni a világnak a legkülönbözőbb pontjaira, három óra alatt ide lehet hozni a legnagyobbakat akárhonnán, hát akkor hogy versenyezzen az ember azzal, hogy idehoztunk egy japánt, egy amerikaiat? Én csak egy magyar vagyok, de tudok beszélni úgy, ahogy ők nem. És ezt kell lássa a mai fiatal is, hogy oké, oké, szuper jó diákevek, de most nyelvet kell tanulni, most tökéletesen kell tudni az anyagot ahhoz, hogy aztán később arra rá tudjak valamit pakolni. Sok és kemény munka, viszont megéri, mert utána értéket képvisel az ember.

– Amikor a középiskolások a koncerteden rossz helyen tapsolnak, elhangzik egy-két beszólás, az Téged zavar, vagy benne van a pakliban?

– Benne van a pakliban. Itt ült száz-kétszáz gyerek. Csúnya dolgot fogok mondani: a koncert körülbelül közülük harminchoz szólt. Az a harminc nem tapsolt rossz helyen. Az nem szólt be. Az a harminc hallgatta, és tudta, hogy miről van szó. A klasszikus zenére meg kell érni. Most a magokat vetjük el. Olyan huszonöt-harminc év körül odakeverednek az emberek, hogy azt mondják, hogy hú, voltam egy ilyen koncerten, és az olyan jó volt, talán vissza kéne menni. Most a magokat vetjük el. Ahogy az ókori cirkuszban is többen üvöltöttek, hogy „kenyeret és cirkuszt”, mint ahányan Vergiliust hallgatták a fórumon, most is ugyanaz a helyzet, és igazából azok vannak kevesebben, akik Vergiliust hallgatnának, és többen üvöltenek mindig a cirkuszban. De azt nekünk tudnunk kell, hogy a világot és a közösségeket azok az emberek irányítják, akik Vergiliust hallgatnak, és azok az irányítottak, akik meg üvöltenek a cirkuszban. Tehát az ember ilyenkor nyel egyet, és azt mondja, hogy igen, hát ennyi eszed van, hogy hangosan kommentálsz mindig, ami történik, oké. De a másíknak, amelyik csöndben van, több esze van. Különbben lehet, hogy annak is van, aki beszólt. Én is marha rossz gyerek voltam, ezért aztán elnéző vagyok velük.

Katona Boglárka
Mikó Anna

Iskolánk vezetősége és a Diákönkormányzat november 30-án diákfórumot tartott, melyen az osztályok képviselői elmondhatták kéréseiket, feltehettek kérdéseiket. Sajnos a részvétel a várt-nál csekélyebb volt: több osztályból senki sem jelent meg. Beszámolóink elolvasása részvételüket nem helyettesíti – hiszen nem tudhatjuk, hogy mit kérdeztek volna, milyen véleményekkel gazdagították volna a délutánt –, de szeretnénk, ha az elhangzottakról mindenki értesülne. Az alábbi információkat Majsné Iván Gizellának és Németh Klaudia DÖK-vezetőnek köszönjük.

A fórumon jelen volt Szabóné Diós Edit igazgató-nő, Tóthné Bertalan Éva, az osztályfőnöki munkaköz-ség vezetője, Majsné Iván Gizella tagozatvezető és Bori Zoltán, a DÖK támogató tanára, valamint az osztályok képviselői.

Szabóné Diós Edit igazgatónő tájékoztatta a tanu-lókat az iskolai munkaterv eddigi teljesítéséről. A Diákönkormányzat munkatervéből kiemelte a sike- resen megvalósított programokat, ilyen volt pl. az udvar szépítése, gólyaavató, vadasparki önkéntes munka, melyekért megdicsérte a DÖK vezetőségét.

Ugyanakkor elmarasztalta a tanulókat, hogy sokan nem tartják be a házirendet, nem törődnek az iskola tisztaságával, sokat hiányoznak és nem tanulnak megfelelően. Hangsúlyozta, hogy iskolánk szellemi-sége ellentétes a durvasággal, ezért határozottan fel-lépünk az erőszak, durvaság ellen. Kérte a jelenlévő tanulókat, hogy osztályfőnöki órán tolmácsolják a dicséretet és az elmarasztalást egyaránt.

Ezután a tanulók problémái, kérdései következtek. A diákok a következő problémákat vetették fel:

1. Az iskolarádió közérdekű információkat is su-gározzon.
2. Legyen a DÖK-nek faliújsága.
3. A termekben legyenek és működjenek az órák.
4. A demonstermekben alacsony székek vannak, jó lenne kicserélni.
5. A folyosón legyenek fogasok, vagy minden osz-tálynak legyen szekrénye.
6. A szakképzősök szabadon hagyhassák el az is-kolát, amikor lyukasórájuk van.

Az igazgatónő válaszában az első három kérésre ígéretet tett, a többinél megmagyarázta, hogy azokat anyagi okokból és helyhiány miatt nem tudjuk most megvalósítani. A szakképzősök azért nem hagyhat-ják el az iskolát szabadon, mert amikor bejönnek a munkahelyre, az iskola felelősséget vállal értük, tud-nunk kell, hol vannak, bármi történhet.

A legközelebbi diákfórumra több lelkesedést!

Szegedi Képregényfesztivál

A 3. Szegedi Képregényfesztivált 2011. november 18-19-én tartották a Somogyi-könyvtárban. Én szombat délelőtt mentem, mert mégiscsak jobb egész nap ott lenni, mintha csak egy-két órára látogatnék el.

Mielőtt bementem volna, a könyvtár előtt talákoztam a csoportommal, a Szaft-al (Szegedi Anime Fügő Társaság), akikkel együtt terveztük körbejárni a kiállításokat. Mikor már elegen voltunk, bementünk.

Szíves fogadtatás várt rengeteg szórólappal, és egy „Érezzék jól magukat” felirattal. Lementünk a földszintre, ahol az első szembeötülő dolog egy tyúknak öltözött férfi volt. Körülötte képregényírók és pár néző ólalkodott. Asztalok voltak fenntartva a képregényeseknek, ahol lehetett kérdezni, esetleg venni a művekből.

Volt egy asztal külön a művészelőknek, ahol készíthettek rajzokat, avagy megleshették a profikat munka közben.

A felső emeleten mangát és egyéb képregényeket árusítottak. Rengeteg érdekes dolog volt kirakva, igazi antik darabok is. Eleinte elviselhetően sokan voltak, ám a vége felé már alig lehetett elférni a tolongó képregényőrültek miatt. Ennek ellenére is igazán jó volt a hangulat.

Az eladók kedvesek voltak, szívesen beszélgettek, vagy meséltek az árujáról. Az egészen fiataloktól kezdve az idősebb látogatókig minden korosztály megtalálható volt. Nagyon tetszett a sokszínűség, hogy akik ott voltak, mind ugyanazért a dologért voltak oda, mégis mennyire különbözőek voltak.

A legelső szinten lehetett az előadásokat megnézni. Igazán érdekesen és részletesen mondtak el mindent. Aki szeretett volna, ott is kérdezhetett a művészekről.

Volt ingyen büfé, de persze lehetett a könyvtár eredeti büféjében is vásárolni. Ott voltak székek is, ha valamilyen látogató elfáradt a sok mázskálásban, nyugodtan leülhetett.

Voltak kérdőívek, amivel lehetett nyerni mangákat, képregényeket, természetesen én is bepróbálkoztam, hátha... eddig még nem érkezett válasz, valószínűleg nem én/mi nyertünk.

Lent, a büfében találtunk kirakva képregénykockákat, amit nagy örömmel ki is töltöttünk. A lap körbejárt az asztalon, és mindenki hozzárakott egy figurát és mondatot. A vége elég viccesre sikerült, de a szándék a fontos, és hogy jól éreztük magunkat.

A legvégéig ott maradtunk, és jó érzés töltött el, hogy láthattam a sok üres asztalt és teret, ahol pár órával ez előtt még rengetegen tolongtak.

Ábrahám Eszter

Szilveszteri és újévi babonák

Szilveszter – új év, új kezdet, új esély a be nem teljesített fogadalmak megvalósításához. Emberi természetünkől fakadóan törekedünk arra, hogy az újév minél jobb legyen, s ehhez minden elképzelhető szerencsehozó hagyományt rosta alá vesszünk, hogy megpróbálkozzunk az új esztendő jobbá tételével. Lássuk, mivel érdemes kísérletezgetni.

Hagyományok a ház körül

Ha túléltek a december 31-ei féktelen ünneplést, az újév első napján érdemes odafigyelni arra, **miket cselekszünk**. A hagyomány szerint ugyanis az e napi cselekedeteink meg fogják határozni egész évünket. Tanácsos tehát sokat pihenni, és kerülni a veszekedéseket.

A nagy múltra visszatekintő szokások azt is mondják, hogy **szerencse áll a házhoz, ha újév napján az első vendég egy férfi személyében érkezik**. Ha viszont a véletlen első látogató egy hölgy, már nem jósolnak ugyanekkora szerencsét a ház lakói számára. Úgy is tartják, hogy **nem szabad semmit sem kivinni a házból**, mert akkor az újévre is az lesz a jellemző, hogy minden haszon elszáll.

S mit kell tennünk, ha bőségben gazdag újesztendőt kívánunk magunknak? Egyszerű: **kamránk, hűtőnk legyen dugig megtöltve** – tuti garancia az újévre nézve.

Étel

Az újév első napjának egyik kardinális kérdése az étel. Mi az, ami szerencsét hoz, és mi az, ami nem?

Nos, ami biztos: **ne kerüljön baromfiús az ünnepi asztalra, hiszen a szárnyas jószágok elkaparják a szerencsét**. Hasonlóan elővigyázatosnak kell lenni a halékekkel is: **a hallal** ugyanis **elúszik a szerencse**. S hogy akkor mi maradt? Hát **a malac!** Az ugyanis – a hagyomány szerint – **előtúrja a jó szerencsét**. Szintén tanácsos **hüvelyeseket** fogyasztani – például lencsét vagy babot –, hiszen általuk **pénz áll a házhoz**. Süssünk **rétest** is – ajánlja a hagyomány, mivel ezzel **hosszúra nyújtjuk a gazdagságot**.

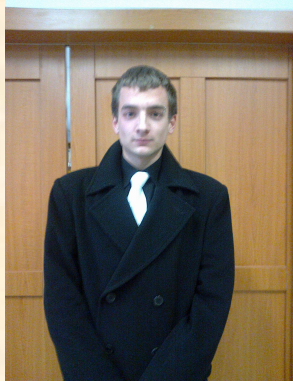
S ha már mindezt megfőztük, megsütöttük, van még egy fontos szabály: **ne faljunk fel mindent!** Ezen babona szerint ugyanis az újévben is hasonló tékozlásra számíthatunk, ha mindent eltüntetünk az asztalról az év első napján.

Minden, ami jó

Szilveszterkor szokás **pezsgőt** is inni. De miért pont a pezsgőre esett anno elődeink választása? A pezsgő története a XVII-XVIII. századig nyúlik vissza, amikor is Dom Pierre Perignon először készített véletlenül borból pezsgőt. Az ital előállítása – körülményes mivoltának köszönhetően – akár 2-3 évbe is bele tellett, így azt csak az igazán gazdagok élvezhették. Az italkészítés fejlődésének hála azonban a szénsavas bor készítése jóval egyszerűbbé vált, így a kevésbé tehető családok is élvezhetik az úri nektárt. A hagyomány viszont megmaradt: szilveszter éjjelén a pezsgő szürcsölése jó módú évet ígér.

De nemcsak az a fontos, hogy a földig igyuk magunkat pezsgővel – a lényeg, hogy **minél több jó dolog legyen a környezetünkben az év utolsó napján**. Így terjedtek el a húsvétig kitartó **konfettik**, a mindenbe belegabalyodó **szerpentinek**, a fülsiketítő **dudák** és természetesen az elhagyhatatlan **tűzijátékok** is.

Tehát szilveszterre fel! A felsorolt „szabályok” betartásával biztosan bőséges, gazdag és vidám év elé nézünk. S ne feledjük az újévi fogadalmakat se: Isten óvjon tőlük, ha amúgy se tudjuk betartani őket!

Minden zökkenő nélkül

interjú egy őszi érettségizővel

Az őszi érettségi időszakban számos diák választotta iskolánkat, hogy korábban valamilyen okból sikertelen vagy elmaradt vizsgáját pótolja. Az egyik érettségizőt, Biczó Árpádot tapasztalatairól kérdeztük.

- *Miért pont hozzánk jöttél érettségizni?*
- Igazából nem tudom megmagyarázni. Ez az iskola volt a legszimpatikusabb.
- *Hogy ment az érettségi?*
- Hát, egész jól ment, ahhoz képest, hogy mennyire paráztam. De azt mondták, hogy megvan.
- *Miből szóbeliztélt?*
- Magyar nyelv és irodalomból.
- *Melyik tanár szóbeliztetett?*
- Gera Csilla. De jó fej volt nagyon, aranyos meg segítőkész.
- *Nehezek voltak a kérdések?*
- Igazából nem nagyon kérdezett, mert elmondtam, amit tudtam. És akkor úgy gondolta, hogy ez elég lesz.
- *Hogyhogy ősszel kellett érettségizned?*
- Hát, nekem az irodalom mindig is a gyengém volt. Hogy is mondjam... őszintén, lusta vagyok tanulni.
- *Az írásbeli vagy a szóbeli nem sikerült?*
- Az írásbeli ment. De a szóbeli nem, annyira izgultam.
- *Hogy készültél föl az őszi vizsgára? Könnyebb volt így, hogy csak egy tantárgyra kellett koncentrálnod?*
- Egyáltalán nem. Nehezebb dolgom volt, mert az iskola mellett dolgozom is egy pékségben hétvégenként.
- *Volt valami plusz segítség a tanuláshoz, hogy ezúttal jobban sikerüljön a vizsga?*
- Nem. Sőt, még rosszabb volt készülni, mint régen, mert olyan tételek is voltak, amikről korábban nem is hallottam, például Móricz Zsigmond: Árvácska, Puskin: Anyegin, Molière: Tartuffe.
- *Végül mit húztál?*
- Az Árvácskát. De sikerült elmondanom, amit tudok, és sokat segített, hogy újra bele tudtam olvasni a könyvbe is, mert oda volt készítve.
- *Miben akadályozott meg, hogy nem sikerült idejében az érettségi?*
- Nem tudtam elkezdni dolgozni egy pénzügyi tanácsadó cégnél.
- *Elveszett ez a lehetőség, vagy még elfoglalhatod az álláshelyet?*
- Szerencsére most, hogy sikerült, megvan még ez a lehetőségem.
- *Hogy érezted magad az iskolánkban? Volt esetleg valami gondod a vizsga közben?*
- Nem volt semmi probléma, minden zökkenőmentesen ment.

Katona Boglárka

Őszi érettségi

Idén a mi iskolánkban is volt írásbeli, ill. szóbeli érettségi vizsga ősszel. Ennek lebonyolításáról kérdeztük Dr. Veszelinov Ágnes igazgatóhelyettest.

- *Hányan jelentkeztek a vizsgákra?*
- 239 diák.
- *Milyen típusú vizsgát tettek a jelentkezők?*
- Javító, pótló, ismétlő és előrehozott vizsga is volt. Az összes rendes vizsga volt.
- *Melyik vizsgán voltak a legtöbben?*
- A javító vizsgán.
- *Mekkora felelősséggel járt, hogy a mi iskolánkban is zajlottak a vizsgák?*
- Nagyon nagy feladat volt az iskola részéről a vizsga megszervezése. Kellemetlenséggel járt a diáknak, tanárnak. Ugyanis a vizsgák 80%-ban tanítási időben bonyolódtak. Volt olyan írásbeli vizsga, amikor öt tantermet kellett biztosítani a délelőtti folyamán. Ilyen volt a pl. a matematika.
- *Milyen tantárgyból volt a legtöbb előrehozott vizsga?*
- Az előrehozott vizsgák nagy része idegen nyelv volt, de voltak olyan tantárgyak is, amelyeket mi nem tanítunk, így más iskolából jött vendégtanár.
- *Hogyan zajlottak a vizsgák?*
- Zökkenőmentes volt az írásbeli és a szóbeli vizsga is. Összességében eredményes volt a vizsgaidőszak. Kb. 10%-nak nem sikerült a vizsgája. Köszönet mindenkinek a türelméért – diáknak és tanárnak egyaránt.

Uhrik Evelin

Nyílt nap nyolcadikosoknak

Idén sem maradtak el a hagyományos nyílt napok: két alkalommal, november 17-én és december 8-án fogadtuk az általános iskolásokat.

Az egyik délelőtti lesiettem az aulába, hogy elkapjak egy pár nyolcadikost. Nem mondtam nekik, így nem voltak vele tisztában, hogy hanyadikos vagyok, ezek után elég lazán folytak a beszélgetések, a gyerekek nem feszélyezték különösebben magukat. Próbáltam tenni érte, hogy ez így is maradjon.

Legtöbbjük szülővel, osztálytárral vagy barátnővel érkezett, szóval senki sem egyedül. Hát igen... akkoriban én se mertem volna teljesen egyedül egy „hatalmas” középiskolába besétálni, ki tudja, talán még lenyeltek volna keresztbe. Sok diák Szeged környéki falvakból jött.

Arra a kérdésre, hogy milyenek látják elsősre az iskolát, a válaszok többsége a „nagyon szép” és a „barátságos” jelzőkből épült fel.

Az órák után rákérdeztem arra is, hogy az eddig látottak alapján van-e esély arra, hogy hozzánk járjanak? Természetesen igent mondtak, mindannyian.

Ami számomra igencsak meglepő volt, hogy legalább hat fiút tudtam összeszámolni csak úgy hirtelen a szememmel. Lehet, hogy készülöben van végre egy fiúosztály?

Kiss Katalin Mária

Irodalmi sarok

Hazug igazság naplója

Szívem közeli partján
hazug érzések haldokolnak.
A ki nem mondott igazságok
álszent mosolya véresre
zúzta piciny testüket.
Érzik már vesztüket...
Óh, jóság zárd le
a hamis harcot!
Hibájuk elenyészik
a végtelenség zajában.
Utolsó halálhörgések
zsivaja hallatszik.
Nem küzdenek,
tudják, elvesztek.
Óh, hol van már a vége?

A távolság szépít,
a közelség megrémít.
Erősödik a halálnesz,
lihegések, fáradt kiáltások
csapnak a lány szellő
fekete hajába.
Itt az idő...

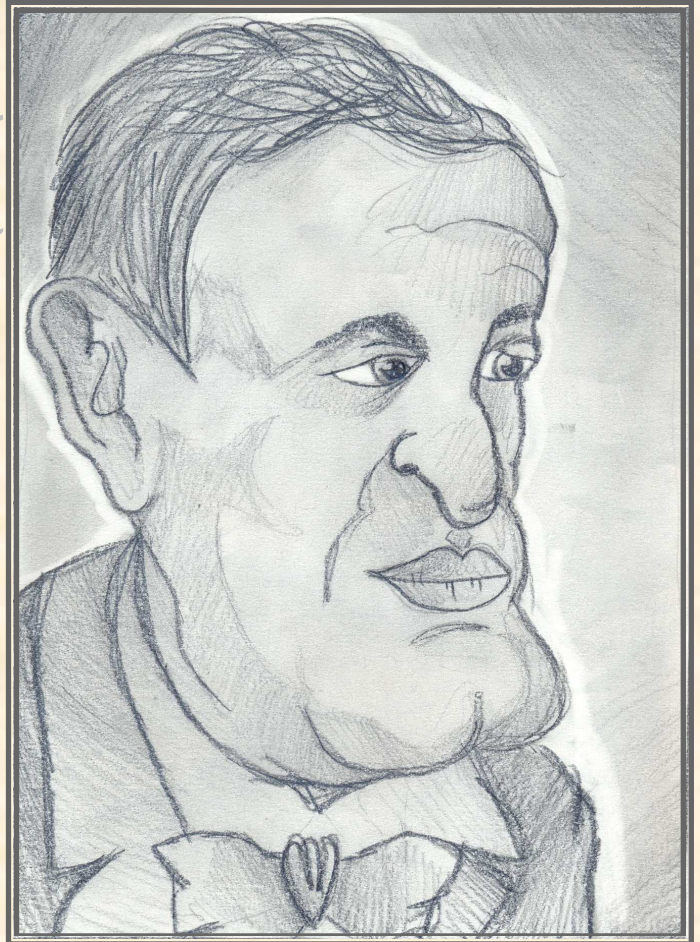
Mindennek vége szakad egyszer,
a szél sem fúj örökké,
az eső sem esik örökké,
az ember sem szenved örökké.
Nincs „örökké”!
A fájdalom is megszűnik egyszer.
Csak a szív szeret mindörökké,
de ilyenkor ez sem fáj már,
mert a távolság szépít.

Szenti Dóra

Igazság

Az igazságban az a jó,
Hogy mindig ott van valahol.
Az ember szíve majd megszakad,
Míg az esze könnyezve kacag.

Fekete Zsófia

(Fekete Zsófia fia: Karinthy Frigyes)

Léda, gyorsan

Tövises vén ujjad
húzd ki szívemből
ne vájkálj
könyvek asszonya
vérző szívemen folynak
gyilkos könnyeid
szívem aknáid ásd be
s verset többé nem írok
egy asszonyról, kit teremtett
a költészet Istene.

Csáky Nikolett

Szeretlekvárt kenek kenyeredre
Úgy adom oda mint Bundás kenyeredem
Szeress kedves szeress
S kenj egy szelet kenyeret nekem

Süli Anett

Egy rezzenő délután...

Egy rezzenő délután
Elindultam cammogván,
Csiripelve félnótán,
Libbent velem cimborám,
Átkeltünk sok lomha fán,
Míg elértük szép hazám.

Dudás Klaudia

„Fullextrás depressziót cserélnék kis boldogságra, esetleg kopott öröme...”

„Míg a halál el nem választ” – ez egy blog címe, amit olvasok (www.neon.hu/blogozna). Kitalált történet, ami arról szól, hogy hogyan él egy lány New Yorkban. Kicsit zárkózott a csaj, és csak egy srácnak fog megnyílni. Van a történetben szerelem, izgalom, és még a neten való olvasást is alig lehet abbahagyni. Egy korunkbeli lány írja, akinek van több blogja is, amiket szintén érdemes megkeresni.

Katona Boglárka

Stewart Roy nyomozó álmodik. Tudja, hisz minden éjjel ugyanazt az álmot látja maga előtt. Egy ajtó előtt áll. Régi, kopott, viharvert faajtó, rajta egy számmal. 42. A számok rozsdás vasalakjai szinte már egybeforrtak magával az ajtóval. Roy kezét a kilincsre teszi, és lassan betolja az ajtót.

Átlagos motelszoba. A tapéták mállnak a falakról, a szőnyeg szakadozott és az egész szobát áthatja a dohszag. Roy, mint minden álmában, most is felismeri a szobát. A Maszk első áldozatának szobája. Roy hangokat hall, és a háta mögé pillant. Önmagát látja, amint éppen a szoba felé tart Hallenbrock-kal. Látja magát, s újból rádöbben. Olyan, mintha évek teltek volna el. A férfi, aki akkor belépett az ajtón, már nem ugyanaz, mint akit reggelente lát a tükörben. Bár kevesebb mint két hónap telt el azóta, hogy belépett a szobába, mégis mintha évek lettek volna. Kívülről figyeli, amint ő és társa belépnek a szobába. Látja, hogy a nyugalom álarca miként tűnik el arcukról, és adja át helyét a döbbenetnek és az undornak. A szobában az első áldozat, Mary Singler földi maradványai voltak.

Álom-Roy közelebb lép az ágyhoz, arcát egy zsebkendővel takarja. Az ágy végén a takaró alatt egy nagyobb kitüremkedés látható. Közelebb hajol, majd gumikesztyűs kezével lassan elhúzza a takarót. Mary Singler megcsonkított fejével néz farkasszemet, és a hatalmas groteszk vigyorával, amit az arcára véstek. Csak nézi a szögdröket és érzi, hogy a mögöttük tátongó sötétség egyre mélyebbre és mélyebbre húzza. Érzi, ahogy lassan belevesz a sötétségbe és csak zuhan és zuhan, a végtelenbe. Várja a földet érést. Várja a véget.

Stewart hatalmas koppanással landol a padlón. Szíve a torkában dobog, és pár pillanatig nem tudja, hol is van. – Átok! – lihegi bele az üres szobába – A rosseb álljon bele! – Az órájára pillant. Alig aludt egy félórát. A fejfájása tompa lüktetéssé csillapodott, de ezt már megszokta. Szinte lételemévé vált. Lassan feltápáskodik, és körbepillant a szobájában. A falakon mindent az áldozatok fényképei, az újságban leadott cikkek borítanak. Az asztalához megy és a mappákon heverő bizonyítékos dobozt vizsgálja. Közelebb húzza, majd belenyúl, és sorban kiteszi az asztalra a tárgyakat, amelyeket a gyilkos maga után hagyott. Öt maszk. Öt teljesen egyforma maszk. Mind egyformán fehérek, szájuk szomorúan lefelé görbül, mintha a sírás határán állnának. Ez az öt maszk az összes nyom, amin elindulhat. De ezek is tiszták, mintha alaposan lemosták volna őket. Se ujjlenyomat, se hajszál, se DNS – semmi használható. Roy egymás mellé rakosgatja a maszkokat és csak nézi őket. Számtalanszor vette elő, majd pakolta el őket újra, de semmi kiindulópontot nem talált rajtuk. Tiszták voltak, mint a frissen mosott alsónemű.

Kopognak. – Ki az? – mordul fel Roy. – Mit akar?

Az ajtó kinyílik és egy férfi lép be rajta. Körbepillant a szobába, majd szeme megállapodik Royon.

– Na mi kéne? – kérdezi a nyomozó mogorván.

– Robert Dunn ügynök vagyok, FBI.

Roy felvonja a szemöldökét. – És miben lehetek a segítségére? – kérdezi cinikusan. – Várjon, kitalálom: adjam át a bizonyítékokat és a nyomozás vezetését magának, igaz?

Dunn, zavartan összevonja a szemöldökét, és kissé hadarva válaszol.

– Nem, uram. Dehogy. Az ügynökség rendelt maga mellé, hogy segítsen a nyomozását. Úgy gondolják, plusz egy fő sosem árt. Tudja, több szem többet lát.

– Na ja – mondja Roy. – Rendben, Dunn, ha ez kell, hát legyen. Jöjjön, megmutatom amink van, bár nem tudom, mihez kezdhet vele.

ÓÓ...hát még egy jó barát befutott!! Helló pajtás, mi szél hozott?!?! Lenézek a széken ülő szerencsétlenségre. Ez is, mint a többi, maga alá piszkított. Ejnye ejnye... csúnya fiú! Hát szabad ilyen?! Hisz még bele se kezdtünk.

– Kérem – könyörög a nyomorult. – Kérem, ne bántson...nem tettem semmit, nem ártottam senkinek!

Nevetek... szívből, hangosan nevetek... – Barátom! Nem igazán számít, hogy mit tettél vagy mit nem tettél, az meg, hogy mit ettél, pláne nem.

Zavartan, könnyes szemekkel néz rám. Próbál erőlködni, hogy kiszabadulhasson, de azok a helyes kötelek rendesen a helyén tartják. Ezen újból nevetnem kell. Ilyenkör mindig olyan szórakoztatóak... vergődnek, mint a fáról leesett madárfióka.

A karfához kötözött kezéhez lépek és a szöveget a kézfejemre teszem. Vinnyog, és nyüszít...érzi már, hogy mi fog történni.

ÓÓ igen, kapálózik, erőlködik, de hiába. Barátaim, a csomók bizony hamar letörik a lelkesedését.

– Ne, kérem, ne! – vinnyogja... szinte már női vékonyságú hangon. – Nekem...nekem családom van!

Ezen megint nevetnem kell. Ennek? Családja? Ugyan kéeérlek!

Még mindig nevetek, amikor megemelem a kalapácsot.

A felkelő nap első sugara rávetül a város mocskos utcáira. Az éjszakai gyermekei visszahúzódnak odúikba, hogy ott várják ki, míg újra beáll a megváltó sötétség. A kocsmák, ahol, az elvadultnál elvadultabb alakok lézengenek, lassan lehúzzák rolóikat, s a mocsok népe visszahúzódik a sikátorok sötétjébe. Új nap, új lehetőség. De ez a nap lehetőség helyett csak egy újabb holttestet hozott. Egy székhöz szögezett testet, rengeteg vérrel, nyomtalanul. Egy bánatos maszkkal az arcán.

Ködös novemberi éjszaka volt, a lány hazafelé ballagott egy barátnőjével és annak barátjával. Vaksötétben sétáltak, csak a Hold világított. A járda csurom víz, amin a lány mezítláb ment, magas sarkúval a kezében, mert már nem bírta a fájdalmat, sem a lábában, sem a szívében. A lányt Zoénak hívták, szép szőke haja a hátára hullva táncolt a holdfényben. Zöld szeme pedig úgy csillogott, mint a macska szeme az utcalámpák fényében. Egyébként nem az a magassarkút-hordok típus volt, csak imponálni akart Szindbádnak. Eddig már háromszor találkoztak, az első kettő édes, a harmadik mérges volt. Nem akart rá gondolni, de nem tehetett mást, csak Ő járt a fejében. a gyönyörű kék szeme, azok a hosszú szempillák, a katonásra nyírt haj, a kockás has és a tetoválás a hátán, ami egy kereszt volt.

Hazafelé menet visszaemlékezett az elsőre.

Szeptember vége felé, egy szombati napon Zoé nagyot csalódott a barátjában, ezért mérgeiben és bánatában elment a barátnőjével a helyi diszkóba, hogy levezesse a felgyülemlett feszültségét. A barátnője, Lili örömmel vetette bele magát az éjszaka forgatagába. Már egy jó ideje táncoltak, amikor Lilihez odament egy piercinges srác. Ezután Zoé próbálta kettesben hagyni a fiatalokat, ezért lement az emelvényről, és a továbbiakban egyedül táncolt. De nem sokáig, mert észrevett egy fehér inges alakot, aki lassan közeledett felé. Egyszer csak azt vette észre, hogy egy kéz simul a csípőjére, és próbál az ő üteméhez igazodni. Az éjjel további részében összebújva táncoltak, és nem engedték el egymást egy pillanatra sem. Egy kis időre kimentek négyesben beszélgetni. Mivel hideg volt, átkarolták egymást. Zoé megkérdezte a fiút, hogy mi a neve, és ő angolul kezdett el beszélni. Zoé szóhoz se jutott, a fiúról csak annyi derült ki, hogy Szindbádnak hívják, egy közeli faluban lakik ideiglenesen, és hogy katoná. Visszamentek és hajnali ötig táncoltak. Amikor a bulinak vége lett, elköszöntek egymástól és mindenki ment a maga útjára. Zoé azt hitte, soha többé nem látja viszont őt, végül is kalandnak jó volt, de hatalmasat tévedett. Időközben szakított a barátjával, azután lett új barátja, szóval élte a megszokott kis életét.

Egészen egy hónapig, amikor is újra a helyi diszkóban kötöttek ki, ismételen Lilivel. Titokban reménykedett, hogy ott lesz ő is, de mivel volt barátja, ezt tényleg csak titokban tehetette. Nem hitt a szemének, amikor meglátta Szindbádot és a barátját. Remélte, hogy ismét közel kerülnek egymáshoz. Nem is kellett csalódnia, amikor kis idő után újra egymással táncoltak, érezte, hogy a szerelem újult erővel söpör végig rajta. Lilit teljesen levette a lábáról Aaron, Szindbád barátja. Egész éjjel együtt táncoltak, szinte megszűnt körülöttük a világ, megállt az idő, nem létezett más, csak ők. Öt óra felé a kidobó ember hívta fel a figyelmüket arra, hogy záróra van, és bizony menniük kell. Pedig egyikőjüknek sem akarózkodott menni, annyira egymásba voltak mélyedve. Miután elköszöntek egymástól, Lili azonnal elkezdte gyözködni Zoét, hogy a jövő héten is itt kell bulizniuk.

Zoé nemet mondott, és ezen az elhatározáson volt egészen csütörtökig, amikor hirtelen szakított vele a barátja. Igazából nem volt olyan hirtelen, mert már érezte, hogy a fiú nem szereti. Szóval csütörtöktől nem volt kérdés, mi a szombat éjszakai program. Buli, tánc, és még ki tudja, mi. Már semmi akadályja nem volt annak, hogy más is legyen kettőjük között.

Zoé nagyon készült a nagy bulira. Smink, haj, a tökéletes ruha – minden megvolt ahhoz, hogy meghódítsa Szindbádot. Miután megérkeztek, Lili, Ency, Zsombi és Zoé leültek egy kanapéra, és megitták a welcome-drinkjüket. Kis idő elteltével meglátták a fiúkat, ezért a lányok mindenáron táncolni akartak. Lili és Zoé táncos lányokat megszégyenítő módon táncoltak. Egyre közelebb kerültek egymáshoz, mármint Szindbádék és a lányok. Zoé látta, hogy Aaron közelít Lili felé és fél perc múlva már egymást ölelve ringatóztak a zene ütemére. Zoé várta, Szindbád mikor fogja őt is úgy átkarolni. Várhatott egész éjszaka, mert nem történt meg, és ismét túl naiv volt, hogy hitte, meg fog történni az, amit mindketten akartak az első találkozásuk óta.

Egyedül táncolt az éjszaka hátralévő részében, és nézte, milyen jól érzik magukat a barátnői. Próbálta ő is jól érezni magát, aki látta, úgy gondolta, jól bulizik, de belül forrt a dühtől. A dolgok csúcspontja az volt, amikor meglátta Szindbádot egy másik lánnyal csókolózni, legszívesebben felpofozta volna. Zoé bulija innentől fogva teljesen el volt rontva, nem volt kedve semmihez, csak haza akart menni. Arra is gondolt, hogy egyedül nekivág a sötétségnek, de Ency és Zsombi is menni szerettek volna, így hárman nekivágtak a fagyos novemberi éjszakának.

Lassacskán hazaértek. Zoé, végiggondolván a dolgokat, nem bántódott már, de a biztonság kedvéért eldöntötte, ha török, ha szakad, a jövő héten, szombaton nem megy sehova.

Hétfőn, iskola után Zoé ráért, ezért gondolta, felhívja legelső barátját (az egyetlen, akít igazán szeretett), és elmegy hozzá. Természetesen előre megfontolt szándékkal hívta fel. Órákkal később, miközben önelégült arccal hazafelé sétált, rájött, hogy ő is ugyanolyan kicsapongó életet él, mint Szindbád. Nem tud megmaradni egy ember mellett huzamosabb ideig, és nem tud hozzá hű maradni.

Országismereti vetélkedő

A versenyt iskolánk általános iskolás és középiskolás/szakképzős kategóriában hirdette meg. A feladat olyan, idegen nyelvű országokról szóló prezentációk készítése volt, amelyeket 2-3 fős csapatok készítenek el, mutatnak be és adnak elő idegen nyelven – lehetőleg fejből mondva a prezentáció szövegét. A beszámoló témája lehetett az adott idegen nyelvű ország kultúrája, történelme, szokásai.

Az idei versenyt nagy érdeklődés kísérte, kilenc iskolából 32 csapat vett benne részt, összesen 80 diák, ami azt jelenti, hogy a tanárokkal együtt közel száz embert mozgató meg az esemény. Az I. kategóriában három általános iskola képviseltette magát (Rókus I., Madách és a Jerney), összesen hat csapattal.

Mind a négy bókortézmény (Fodor, Kossuth Zsuzsanna, Kiss Ferenc, Vedres) nevezett csapatokat az idén, összesen 23 csapat érkezett a négy intézményből, a legtöbb persze „hazai” csapat volt. A tagintézmények csapatai egy kivétellel angol nyelvű prezentációkat mutattak be. Emellett a Széchenyiből kettő, a Hanságiból pedig egy angol nyelven versenyző csapat érkezett. Latin nyelvből hat csapat, német nyelvből négy csapat versenyzett.

Eredmények:

I kategória angol nyelv

1. Madách 2.

(Porció Janka, Kerkai Kata, Fogarasi Frank 7.b).

2. Madách 1. (Jóvári Levente, Elmissirey Sandra, Hugyák-Emmer Éva 7.b), valamint Rókus 2. (Ökrös Tamara, Fejes Alexandra, Kovács Luca).

3. Rókus 1.

(Kovács Laura, Bodó Elizabet, Erdei Mónika).

A Rókus 3. és a Jerney I csapatokat különdíjban részesítettük.

II kategória angol nyelv

1. Kossuth 2. 9.bc (Böröcz Emese, Hutvágner Rea 9.a), valamint Kossuth 6. (Kucsora Tamás 11.b).

2. megosztva: Kossuth 4. (Dancsó Alexandra 10.f), valamint Vedres 3. (Farkas Viktória, Grimm Dániel, Miklós Karina 12.c).

3. megosztva: Kossuth 8. (Hevesi Anita, Gulyás Rebeka 13.ea), valamint Fodor 1. (Ámont Krisztián, Béres Ádám, Bíró Gergely 11.b).

II kategória latin nyelv

1. Kossuth 5. (Naszradi Petra, Sándor Ilona Eszter 13.á).

2. Kossuth 8. (Ferencz Izabella, Horváth Edina 13.á).

3. Kossuth 2. (Jámbor Mária, Jankovics Margit 11.f).

II kategória német nyelv

1. Vedres 1. (Szél Fanni, Derék Róbert, Berkó Patrik).

2. Kossuth 1. (Nacsá Nikolett, Kiss Vivien, Uhrík Evelin 12.abc).

3. Kossuth 2. (Soós Tímea, Touré Martine, Horváth Ingrid 10.abc).

„A részvétel a fontos” – országismereti vetélkedőn jártam

Csapatommal részt vettem a vetélkedőn. Izgultunk, hogy hogy fog sikerülni, mert több iskolából is érkeztek tanulók, és igazán ügyes anyagokat csináltak, bár némelyik picit száraznak tűnt. Persze elfogult vagyok: nekem a mi prezentációnk – Petrának köszönhettük – tűnt a legjobbnak, legszínesebbnek, zene is volt hozzá, ami nehezen indult el, de a végén ezt is sikerült megvalósítani. Sajnos arra viszont rájöttünk, hogy a szöveget meg kellett volna tanulnunk, mert így, hogy nem tettük, utolsók lettünk. De jól éreztük magunkat, és tanultunk belőle. És ez a leglényegesebb dolog.

Katona Boglárka

AIDS-vetélkedő

Iskolánk december 1-jén, az AIDS-világnapon vetélkedőt rendezett, amelyen tízenkilenc iskolai csapat vett részt, kilencedikestől a tízenegyedikes, szakképzős osztályok csapataiig.

Részt vettem ezen a vetélkedőn is, és nagyon jól éreztem magam. Az előfeladatban plakátkészítés volt, ezt már korábban el kellett végezni. Érdekes volt megnézni, ki milyen plakátot készített, ezt már a verseny előtt megtehettük.

Volt tesztkitöltős feladat, activity, puzzle és versírás. Zserivel és Petrával jókat nevtünk, főleg az activity-feladatokon, ahol mutogatni kellett. Én a kézfogást húztam. Nem volt nehéz, Zseri elég gyorsan ki is találta.

A kirakós feladatban ki kellett raknunk, hogy hogy néz ki a HIV vírus. A versünk valami nagyon jó lett, még akkor is, ha a többiek egy kicsivel jobbat írtak, mint mi. Pár sort idézek belőle: „A szerelem és az egészség elhanyagolhatatlan, mint a tej és a sok kaland.” Ezt kicsit átköltöttük, „egyéjszakás kaland” volt az eredeti, végül is odaillo lett volna, de nem azt írtuk.

A végén mindenki kapott mikuláscsomagot, néhányan még könyvet is. Sajnos a helyezésünket nem tudtuk meg, mert akkorra már nem igazán figyeltünk, de az osztályunk másik csapata hatodik lett, és örülök a sikerüknek.

A győztesek:

1. 14/Eüa. 2. 14/Áp. 3. 13/Eüa. és 14/Áp.

4. 11/A 5. 14/Áp. 6. 9.C. Gratulálunk!

Katona Boglárka

I. IRODALMI PÁLYÁZAT

Juhász Gyula és József Attila halálának 75. évfordulójára emlékezve a társaság **vers- és prózaíró** pályázatot ír ki **Az én Tiszám** címmel. Ihletésül és mottóként ajánljuk a két költő egy-egy versét:

- Juhász Gyula: Szeged
- József Attila: Szeged alatt

II. SZEGEDI DALLAMOK

(kortárs zene – mai szöveg)

Pályázat együttesek, előadók részére a mai fiatalok életét bemutató pop, rock, stb. **zeneszámok, dalszövegek készítésére.**

III. FOTÓPÁLYÁZAT - KIÁLLÍTÁS

Két kategóriában:

Szeged rejtett építészeti értékei (felhívjuk a pályázók figyelmét a kevésbé ismert, nem köztéri emlékek bemutatására)

Portré: Szegedi arcok – érdekes emberek - mosolyok

Feltételek:

- A/4 méret vagy 30x40 cm passepartout-val,
- (kartonlapon, keretet hagyva) kiállításra alkalmas elkészítés,
- egy, maximum három alkotás vagy maximum háromdarabos sorozat,
- a felvétel hát- vagy elülső oldalán legyen ott a fotós neve, iskolája, a kép címe.

A zsűri által kiválasztott képekből 2012 februárjában kiállítást szervezünk.

NEVEZÉSI HATÁRIDŐ mindhárom pályázatnál:

2012. január 31. Az alkotások beküldési címét a nevezések után közöljük.

EREDMÉNYHIRDETÉS, díjak átadása mindhárom pályázatnál: **2012. március 21.**

NEVEZÉSI CÍM: rklari@korosy.hu,

I. Középkolások XII. Művészeti Fesztiválja

A középkolások tehetségek bemutatkozására XII. alkalommal nyílik lehetőség.

Szeretettel hívunk minden érdeklődő tehetséges középkolást a rangos szakmai zsűri előtti bemutatkozásra, vetélkedőre.

Változások az előző évekhez képest:

- kategóriánkénti elődöntők,
- gálaműsor a szakmai zsűri által kiválasztott produkciókból,
- eredményhirdetés, díjak átadása a gálán,
- meghívott vendégfellépők a fesztivált záró rendezvényen,
- a zsűri kategóriánként a legjobbakat díjazza.

Kategóriák:

1. Vers- és prózamonádás

Mivel 2012-ben emlékezünk a 20. századi magyar irodalom két kiváló, Szeged városához is kötődő alkotójára, Juhász Gyulára és József Attilára, így a részvételi követelmény Juhász Gyula egy költeménye vagy a Juhász Gyulának dedikált, róla emlékező vers, József Attila egy költeménye vagy a József Attilának dedikált, emlékének adózó, vagy róla szóló vers.

1b. Irodalmi színpad maximum 20 perces előadása.

2. Folklór: népzene, népdal, néptánc

3. Komolyzene: szólóénekes,

kamarakórus,

kamarazenekar,

szólóhangszer.

A zsűri külön értékeli a kortárs magyar szerzők műveit.

4. Könnyűzene: szólóénekes,

modern tánc (csoportos, páros).

Az elődöntők ideje: 2012. február 23. és március 1.

Nevezési határidő: 2012. február 9. (név, iskola, mű szerzője, címe, felkészítő tanár)

Nevezési cím: rklari@korosy.hu

A Művészeti Fesztivál gálájának ideje: 2012. március 21., helye az Ifjúsági Ház

II. Középkolások IX. divatbemutatója

Téma: 2012 divatja – ahogy mi látjuk

Kategóriák:

1. Szakmai középkolások:

- „Magyaros színek és minták”
- „Textúrák és formák”

2. Nem szakmai középkolások:

- „Diákdívat az olimpia jegyében”

Feltételek:

A szakmai középkolások 30-35 perces műsort szervezhetnek. A nem szakmai középkolások 5-15 perces divat-ajánlattal jelentkezhetnek. A rendezvény részleteiről a nevezés után adunk tájékoztatást, érdeklődni természetesen korábban is lehet a nevezési címen.

Nevezési határidő: 2012, március 22.

Nevezési cím: rklari@korosy.hu

A Divatbemutató ideje és helye: 2012. április 12. Ifjúsági Ház.

FIGYELEM! A nevezési határidőn túl érkezett nevezéseket nem tudjuk fogadni egyik rendezvényünk esetében sem. Megértésüket köszönjük. Szeretettel várunk minden tehetséges diákot és minden érdeklődőt.

Dugonics Társaság Elnöksége és Ifjúsági Tagozata

Dániai kaland

Tanulóink szerencsésen hazáérték Dániából! Iskolánk hat egészségügyi szakképzős tanulója elnyerte a Leonardo Mobilitási Program keretében, hogy négyhetes dániai gyakorlaton vegyen részt. Közülük négyen, Cser Edina, Hegedűs Hajnalka, Makkai Andrea és Pohner Andrea nemrég érkeztek haza. Óriási élmény volt ez számukra, amit a mellékelt élménybeszámoló is igazol. A Leonardo ismét bizonyította, hogy hatalmas lehetőséget ad azoknak a tanulóknak, akik szakmai és idegen nyelvi tudásukat fejleszteni akarják.

Egy szép őszi reggelen, jobban mondva hajnalban nekivágtunk kalandunknak. Nem tudtuk, mi vár ránk. Senki nem volt közülünk repülön, s izgatottan vártuk a nagy utazást. A repülőzés felejthetetlen volt mindannyiunk számára, bár forgott a gyomrunk elég rendszeren, de az élmény, a látvány feledtette mindezt.

Vordingborgba érkezve – kis városkánkba, ahol négy hétig éltünk – a vonatállomásonl várt minket Bente, aki foglalkozott velünk. Ő intézte el nekünk a szállást, a különböző programokat.

Hogy boldogultunk az angoljal?

Izgultunk az angol nyelv miatt, milyen lesz kommunikálni a dánokkal. Dániában négy hétig csak egymásra voltunk utalva, az emberek dánul beszéltek körülöttünk. Persze, ha az angolul tudók megszólaltunk angolul, velük tudtunk beszélgetni.

Ha utazgattunk egyik városból a másikba, szerencsére el tudtunk igazodni, mert az angol a világnyelv, bárkit megkérdeztünk, hogy merre kell menni, hol csekkoljuk a jegyünket, tudott segíteni. Még egy hajléktalan is hozzánk szólt angolul, hogy van-e nálunk kis apró.

Érdekes, a gyakorlati helyünkön viszont sokan nem beszéltek angolul, pedig képzett, gazdag emberek voltak. Egy húszéves lány azt sem tudta, hogy mi az a „sorry”.

Gyakorlati helyünk: Rosenvang, Nursing house – idősek otthona, illetve házi ápolás

Első nap körbejártuk a gyakorlati helyünket. Az igazgatóság teával, kávéval várt minket. Kedvesek és mosolygósak voltak. Megmutatták, hogy mi hol van. Nagyon szép hely. Két hétig itt benn voltunk az idősek otthonában, és két hétig házi ápolást végeztünk.

A házi ápolás

Az otthonban, az alagsorban volt egy kis csapat, akik arra specializálódtak, hogy egyénileg házakhoz járkáljanak. Reggel, indulás előtt mindenki megkapja a papírját, hogy hova kell menni, percre pontosan le van írva, hogy mikor érkezzen meg ahhoz a házhoz, meddig tart az a munka, amit el kell végezni, mit kell majd csinálniuk. Ők nem ápolók, csak kiségitők. Pár hónapos képzésen kellett részt venniük.

Megfürdetik a beteget, két hétre kiosztják a gyógyszereket kis dobozokba, takarítanak a lakásban, esetleg inzulin adnak, trombózis ellen gumiharisnyát húznak rájuk stb. Az volt a legviccesebb, hogy az egyik beteghez azért jártunk ki, hogy a nő leüljön vele elszívni két szál cigit, és beszélgessenek. Mi, nemdohányzók, nagyon élveztük. Szóval nem sokat tanultunk, mi ápolók... nekünk azért több dologra van kompetenciánk, de azért láttuk, hogy ilyen is létezik. Magyarországon nincs ilyen. És ezt a munkát még elég rendszeren meg is fizetik nekik.

Ami érdekes volt számunkra a munka során a házi ápolásnál és benn az otthonban is, hogy betegemelőt és mérregdrága távirányítós ágyat használnak, hogy nehogy le kelljen hajolni a beteghez, és nehogy fel kelljen emelni őket. Ránk szóltak, ha elfelejtettük az ágyazáshoz feljebb emelni az ágyat, hogy ne fájduljon meg a derekunk. Megtanultuk a betegemelőt, illetve az ágyat használni, amit Magyarországon nem nagyon tudunk hasznosítani.

A betegeknel minden házban ilyen ágyak voltak. Ahol kellett, betegemelő is volt. Azt nem tudjuk, hogy a beteg finanszírozta ezt magának, vagy a Nursing House.

Az idősek otthonában

Gyönyörű, nagy helyen voltunk. Itt sem ápolók dolgoztak, bár egy külön kis irodákban láttuk őket. A nővérekről teljesen máshogy beszéltek ott a dolgozók, mint itthon. Ott megvolt, hogy kinek mi a munkája, a nővérek az irodákban dolgoztak, és olyan helyekre jártak ki házi ápolóként, ami az ő kompetenciájuk. Sebkezelést, fászlizást végeztek, bent a házban is őket hívták, ha például valami bőrelváltozást észleltek a betegen. Itt annyi volt itt a feladatunk, hogy felébresztettük a betegeket, megkérdeztük, hogy mit álmodtak. Megfürdettük őket, utána reggelit készítettünk, mindenkinek a saját étrendje szerint. Nagy konyha volt, a hűtő tele volt mindennel. Nem éhezünk. Reggeli után volt gyógyszerosztás. Aztán ebédkészítés, pontban délre megcsináltuk a kis szendvicseket, gusztusosan tálaltunk az időseknek. Ami a legérdekesebb volt számunkra, hogy az ott dolgozók az asztalhoz ültek a többiekhez, és együtt ebédelték, nekünk is mondták, hogy üljünk oda közéjük ebédelni. Nagyon furá volt elsőre az idősek közt enni, beszélgetni ebéd közben. Szerintünk ez nagyon emberközeli viselkedés. Nálunk egyszer sem láttunk ilyet.

Bente megmutatta nekünk a nővérképző iskolát, ami Nykobingben van. Szép nagy, felszerelt iskola.

Külön demonstrációs termek vannak. Volt egy terem, ahol 6 db méregdrága ágyon lehetett gyakorolni, hogy hogy emeljék a beteget stb. Képzettek a tanulóknak egy nagy fürdőszobát is, ahol a fürdetést lehet tanulni. Egy osztályteremben külön sterilizáló gép is volt.

A tanároknak külön kis „irodájuk” van, mindenkinek külön számítógéppel. Nincs olyan, hogy húsz-harminc tanár egy teremben összezsúfolva készüljön a következő órára. Tanároknak, diákoknak külön étkező van.

Nagy könyvtárunk van, ami érdekes módon mindig nyitva van a diákok számára. Nincs olyan, hogy be lenne zárva.

Kirándulásaink

Koppenhágába egész napos túrát tettünk. De megérte. Sok szép helyet láttunk. Képekkel tudjunk illusztrálni mindezt: a látvány magáért beszél. Ahogy látszik, Dániában rengetegen bicikliznek, mi is így tettünk. Koppenhágától fél órányira Roskildébe, valamint Nykobingbe is ellátogattunk.

Összegzésül

Köszönjük a lehetőséget az iskolának, fejlesztettük angoltudásunkat, megapasztaltuk, hogy egy másik európai városban milyen az egészségügyi rendszer, bár nem kórházban, de itt is, az öregek otthonában nagy a különbség. Drágábbnál drágább eszközöket, tárgyakat használnak. Betegekkel, öregekkel barátságosak.

Visszacöppenne a szegényebb életmódba, kissé furá volt, de itt élünk, ez a mi otthonunk. Meg kell szokni, hogy nincs betegemelő, nincs egymillió ágy, a derekunk fájni fog, de a szemléletmódunk ugyanaz marad. Hivatásunkat céltudatosan fogjuk végezni, és végre magyarul kommunikálhatunk a betegekkel, és az utcán az emberekkel.

Cser Edina
Hegedűs Hajnalka
Makkai Andrea
Pöhner Andrea

Egy ismerősöm, aki nem szeretné felfedni magát, sokat tud a tetoválásról, maga is készített jó párat életében. Őt kérdeztem a témáról.

– *Mikor késziteted el az első tetoválást? Hogyan kezdődött ez az egész?*

– 1993-1994-ben voltam sorkatona, akkor kezdődött egyszerű levélírással. Látom, mosolyogsz. Igen, levelet írtam a szerelmemnek, és rajzokkal díszítettem. Aztán a leszerelés után egy ismerősöm bátorítására kezdtem bele a tetoválásba.

– *Mi fogott meg benne?*

– Akkoriban nem voltak ennyire toleránsak az emberek. „Polgárpukkasztónak” számított a tetoválás. Kívülálló voltál, ha volt tetkód. Sok fiatal – köztük én is – így lázadt.

Azóta szerencsére ez sokat változott. Ha nem túl extrém a minta, és hogy hol viseled, akkor még lehet, hogy egy „De szép ez a tetoválás, megnézhetem?” mondat is kicsúszik az emberek száján. Sajnos azonban vannak olyan munkahelyek, ahol kizáró ok, ha tetovált vagy. És itt nem az ügyvédre vagy orvosra gondolok, hanem sokkal több ilyen eset van. Napjainkban azonban egyre inkább ez az önkifejezés egyik formája.

– *Mit értesz ez alatt?*

– Hmmm. Vannak emberek, akikre ha ránézel, nincs semmi extra. Öltözködésben, hajviseletben egyszerű, szürke, hétköznapi ember. Aztán bizonyos alkalmakkor ez a szürke ember átalakul. Felveszi a bőrdzseki-jét, bakancsát, elmegy egy fesztiválra, találkozóra, koncertre, és – úgy mond – agyig van varrva. Aztán amikor vége, hazamegy, és újra szürke ember lesz. A kívülállók ezt látják.

Ez a szürke ember lehet a tanárod, akinek a felkarja tele van tetoválva motoros motívumokkal, és a nyári szünetben motoros találkozókra jár. (Csak egy példa volt.) Te nem látod, hogy ki is Ő valójában, mert nem akarja, hogy mindenki tudja ezt róla. Csak néhány hozzá közelálló ember, aki ismeri, az tudja, hogy vannak azok a tetkók.

Persze vannak olyan tetoválások is, amik jól láthatóak a viselőjükön. Ezek a legtöbb esetben tudtára adják a világnak, hogy mit szeret vagy nem szeret a viselője.

– *Milyen mintákat tetoválsz szívesen?*

– Lehetőleg olyan mintákat, amik „nem jönnek szembe az utcán” a viselőjükkel, tehát egyediek. Lehet, hogy hasonlót lát, de ugyanazt nem tetoválom két emberre, hacsak nem kéri ezt külön valaki. Szerelmesek, sportolók szoktak ilyet kérni. Tetszenek a színes minták, de valamilyen okból a fekete-szürke tetoválások állnak hozzám közelebb.

– *Milyen tanácsot adnál annak, aki szeretne tetoválást csináltatni?*

– Nem mindegy, hogy mit tetováltat magára. Vannak az úgynevezett „divat” tetkók. Ezek jól nézhetnek ki a viselőjükön, de személytelenek. Ráadásul a divat nem örök, mint tudjuk. Ha szerencséd van, akkor a tetováló elbeszélget veled. Segít ötletekkel, rajzokkal – ha neked nincs –, hogy a személyiségednek leginkább megfelelő tetkód legyen. Garantálom, ha ez így történik, akkor életed végéig fog tetszeni a tetkó. Itt jegyezném meg halkán, hogy olyan ez, mint a narkó. Nagyon nehéz megállni, hogy ne legyen több, csak ebbe nem halsz bele.

Csongrádi Bea

Alkonyat – a film

Ez a film nem egy szokványos vámpírmozi, Stephenie Meyer látásmódja teljesen új. A film nem horror. A történet a Twilight című könyv alapján készült. Meyemek álmában jelent meg a téma, majd regényt írt belőle. Hamarosan megjelent a New Moon, majd az Eclipse és a Breaking Down című folytatás is. Nem világhíres színészeket kerestek a karakterekhez. A hangulat borongós, titokzatos, a történet fokozatosan épül fel és bontakozik ki.

A helyszín egy esős kisváros, Forks, ahol a főhősnő önkéntes száműzetést tölt az apja mellett. Új környezet és emberek veszik körül, és ez eleinte rémisztő, addig, míg színre lép Edward Cullen. Ő a veszély Bella számára, félelmet kelt, de egyben biztonságot is nyújt.

Bella és Edward kapcsolata fokozatosan alakul ki. A képi világ tökéletes a hangulathoz, és gyönyörűek a zenék, amelyek a megfelelő helyen és időben hangzanak el. A szereplők mindent megtesznek, hogy a történetet megértsék és minél jobban átéljék a nézők. Maradandó élmény, a könyv után a filmet is ajánlom!

Mit olvasunk? – A szegedi sajtótermékek

Manapság sok sajtótermék jelenik meg: napilapok, szakfolyóiratok (horgászat, méhészet, női kézimunka stb.). Nekünk a *Délmagyarország* című lap jár rendszeresen. Este, mikor van időm, áttekintem ezt az újságot, főleg a Szegeddel kapcsolatos hírek érdekelnek. A város egyre szebben épül, szépül, és ezeket az eredményeket fotókkal is illusztrálják. Ebből az újságból azt is meg lehet tudni, hogy mi történt az országban és a világban. Olykor érdekes történetek is vannak benne. Sajnos nincs időm arra, hogy mindent elolvassak, mert mindig sok a tanulnivaló.

Néha bepillantok a *Szegedi Kistérségi Hírek* című újságba, amelyből sok érdekességet lehet megtudni a környező falvakról, főleg kulturális eseményekről értesülök így. Előfordul, hogy valami ételspecialitásnak a receptjét is közlik benne. Az újság felkelti az érdeklődésünket a Szeged környéki műemlékekkel kapcsolatban is.

Többször a kezembe került a *Metropol* című ingyenes napilap. Ebből is meg lehet tudni a legfontosabb aktuális eseményeket, úgyszintén a *Szegedi Hirdető* című újságból, ahol olvashatunk a fontosabb sporteseményekről, híres emberekről. Szeretem az újságokat böngészni, főleg hétvégén, amikor jobban ráérek. Jó érzés, hogy az ember tájékozottnak érezheti magát.

Blidár Anett

Gólya érkezik (első nap)

Mikor első nap bementem a suliba, féltem, milyen osztályom lesz. A tornateremben gyülekeztünk, majd szétültették a négy osztályt a helyiség négy sarkába. Mindenki beszélt mindenkivel, látszott, hogy új barátságok születnek.

Egy pszichológus által összeállított feladatsort csináltunk, melynek segítségével az osztályok kicsit összekeveredtek. Sok embert ismertem már korábbról, és sok másikat ismertem meg aznap.

A kedvenc feladatomból az volt, amikor egy kötelet adtak a kezünkbe, és egy kilencet kellett formáznunk. A felettünk járó tanulók jót nevettek az ügyetlenkedésünkön, de mi is velük nevtünk.

Csodás nap volt, és azóta csak jobbak várnak a mi kis évfolyamunkra.

Fekete Zsófia

A Karib-tenger kalózái

Ez a film jól bemutatja, hogyan éltek és viselkedtek a kalózkodók. Jerry Bruckheimer filmjében szépek a képek, jók a kontrasztok, és a táj lenyűgöző. Ahhoz képest, hogy a film hossza több mint két óra, egyszerűen nem lehet megenni, bár egyes poénok nehezen értelmezhetők, és egy-két rész eléggé hihetetlen. Ettől függetlenül számomra ez tökéletes film, amihez még a zenéje is passzol.

Kósa Laura

Mi újság veled? sorozatunk újabb főszereplője Boros Izabella, aki tavaly végzett iskolánkban. A foci szerelmét jelenlegi álmairól, céljairól, illetve a tervezett külföldi újtjáról kérdeztük.

- *Mihez kezdted a középiskola után?*
- Jelenleg az Árkádban dolgozom, mint eladó. Nagyon jó a munkahely, és a kollegák is kedvesek.
- *Milyen feladatokat kell elvégezned a munkahelyeden?*
- 80%-ban kasszás vagyok, ez azt jelenti, hogy amikor vannak vásárlók, a kasszánál dolgozok, ha pedig nincsenek, árut pakolok.
- *Mik a terveid a jövőre?*
- A jelenlegi célom az, hogy tavasszal kimenjek rózsázni – ez mezőgazdasági munkának számít. Ott három hónapig dolgoznék, amivel megteremthetném magamnak a pénzt egy amerikai útra, ugyanis ki szeretnék menni Miami profiként focizni. Szeptemberben mennénk ki a nővéremmel, akit hat éve ismertem meg.
- *Miért szeretnél külföldre menni?*
- A karrier miatt, illetve azért is, hogy világot láthassak, ugyanis nagyon szeretem az új dolgokat.
- *Miért pont Amerika?*
- Azért, mert kint sokat fizetnek a profi focistáknak, és lakást, autót is biztosítanak. A foci mellett gyerekkori álmom, hogy színésznő legyek, és ebben is szívesen kipróbálnám magamat Amerikában.
- *Miért gondold, hogy külföldön jobb, mint itthon?*
- Sajnos azt látom, hogy ami engem érdekel, annak nincs jövője itthon – ez alatt azt értem, hogy kevés az elismert női focista.
- *Miket hiányolnál külföldön?*
- A szeretteimet, a barátaimat, a magyarországi tájakat, a Balatont és a magyar konyhát nagyon hiányolnám.

Herczeg Liliána

Aranyköpések

„A fő gondolat a költemény közepében fekszik.”

„Sok hős nyugszik most a földben szerves ürülék formájában.”

„Élen az ólomban.” (Madách; álom az álomban helyett)

„Anyegin, Tatjana, Lenszkij és Olga. Ők futnak egy cselekményszálon.”

„Lucifer megcsábítja Ádámot és Évát.”

„A Jónás könyve müneme lírikus epilógia. Babits végig bibliai elemekre támaszkodott. 1939-ben írta, gégeműtete után, melyet feleségének ajándékozott.”

„Hogyan gondoskodott a fiú az öreg halászlóról? Odakötözte a csónakjához és beszélgetett vele.”

„Mind a két költő felszólít arra, hogy tünj el.”

„Ebben a versben (Semmiért egészen; Szabó Lőrinc) osztotta az ést.”

(Fejes Edit és Gera Csilla gyűjtése)

„Abban egyezett a filmrészlet és az olvasott részlet, hogy mindkettőben kiszúrják a küklopsz fejét, azon belül az egy szem szemét.”

„Ady Érdszentmiklóson született, nemesi származású, hétszilvás.”

„Ady bohém életet élt, rendszeresen éjszakázott, ivott, kábítószerezett, örömlányozott.”

(Mikó Anna gyűjtése)

Mi a napfogyatkozás? – „Amikor a Nap és a Hold egymáson vannak.”

Melyik sorozat játszódtott Los Angelesben? – „Szex és New York.”

Jég által szállított törmelék: „Jégekása.”

Mi a magma? – „Az atmoszféra folyékony halmazállapotú kürete.”

„Elszaporodnak az elpusztult állatok.”

(Balogh-Puskás Enikő gyűjtése)

Ne feledd!

A félévi osztályozó vizsgák január 5-6-án lesznek. A jegyeket a tanárok január 10-e körül zárják le, addig mindenki igyekezzen javítani az eredményein!

Január 21-én, 10 órakor lesz a nyolcadik osztályosok felvételi vizsgája. Ezúton is kívánunk sok szerencsét leendő diákjainknak!

A szalagavató bál szintén január 21-én lesz, szervezői Bori Zoltán és Tóthné Bertalan Éva.

Január 25-én nyílt napot tartunk a szakképzésre jelentkezők számára. A nyílt nap szervezői: Rózsa Klára, Márkusné Csíkos Ildikó, Dr. Majsáné Iván Gizella. Minden végzöst és érdeklődőt szeretettel várunk!

Január 26-án, 16 órakor fogadóóra lesz. Kérjük a szülőket, használják ki ezt a kapcsolattartási, konzultációs lehetőséget gyermekük tanáraival.

Február 15-ig kell jelentkezni az érettségi vizsgákra.

Február 17-én egészségnap, diáknapi lesz. Szervezői: Bori Zoltán, Tóthné Bertalan Éva és természetesen a DÖK.

Február 29-én, 14.30-tól lesz a szóbeli elbeszélgetés a nyolcadikos felvételizőkkel.

A KáZsé (Egész Könnyű) lap munkatársakat keres.

Várunk, ha jó az íráskészséged és/vagy (!!!) szervezőkészséged, szívesen készítesz fotókat, rajzokat, vagy csak vannak ötleteid.

Szívesen vesszük az **írásaidat fontos eseményekről** akkor is, ha nem akarsz állandó munkatársra lenni a lapnak. Ha ott voltál egy versenyen, vetélkedőn, valami érdekes eseményen a városban, és leírod a tapasztalataidat, annak lapunkban helyet biztosítunk.

Ha **egy-egy jól sikerült házi feladatod** van, vagy csak hallottál egy jó **viccet**, kérjük, oszd meg velünk.

Ha kedved van szaporítani a lapban közölhető **aranyköpések** számát (akár tanártól, akár diáktól származik is), kérjük, ne mulasd el leírni, és eljuttatni hozzánk.

Keress **Mikó Anna** tanámöt, illetve várunk a szerkesztőségi ülésen csütörtökönként, **7-8. órában a 107-es teremben.**

Büszkeségeink

Diákönkormányzatunk **őszi nagytakarítást** szervezett a **Szegedi Vadasparkban**. Bori Zoltán tanár úr és Pósfainé Szarvas Éva tanárnő kíséretében összesen negyven fő vett részt a munkában. Szinte minden osztályból érkeztek képviselők.

Az „akcióra” ennél sokkal többen jelentkeztek, de néhányan kénytelenek voltak tudomásul venni, hogy csak legközelebb férnek majd bele a „takarítóbrigádba”.

Mind a tanulók, mind pedig a Vadaspark dolgozói nagy lelkesedéssel vettek részt a közös programban, a dolgozók szívesen látták vendégül a diákjainkat, akik a továbbiakban is minden bizonnyal hasonló aktivitással dolgoznak majd ilyen nemes cél érdekében.

A KáZsé (Egész Könnyű) lapot kiadta:

a Szegedi Szolgáltatási Középiscola és Szakiskola Egészségügyi és Könyvkiadói Tagintézménye.

Felelős kiadó: Szabóné Diós Edit igazgató.

Felelős szerkesztő: Mikó Anna Júlia.

Szerkesztették: Herczeg Liliána, Szent Dóra, Katona Boglárka, Németh Klaudia, Soczó László, Uhrík Evelin.

A fotókat készítették: Ábrahám Eszter, Cser Edina, Hegedűs Hajnalka, Katona Boglárka, Makkai Andrea, Póhner Andrea, Uhrík Evelin.

Illusztráció: (hőrcsögök) Dudás Klaudia, (színes) Fekete Krisztina, (golya, címlap, irodalmi sarok, színes) Fekete Zsófia, (színes) Gojdar Dzszenifer, (üvegkép) Keresztury Zsuzsánna.

A lapban megjelenteket írták: Ábrahám Eszter, Bonyák Henriett, Blidár Anett, Csáky Nikolett, Cser Edina, Csongrádi Bea, Dudás Klaudia, Fekete Zsófia, Hegedűs Hajnalka, Herczeg Liliána, Hunyadi Ágnes, Kádár-Németh Ildikó, Katona Bernadett, Kiss Katalin Mária, Kiss Melinda, Kósa Laura, Makkai Andrea, Mészáros Eszter, Mikó Anna, Németh Klaudia, Ormai Vivien, Rózsa Bettina, Soczó László, Süli Anett, Póhner Andrea, Szent Dóra, Uhrík Evelin.

A **felhívásokat, híreket, aranyköpéseket, kedvesinálókat** köszönjük tanárainknak, volt diákjainknak és a DÖK-nek!

Szeged, 2011. december